

Introit: Na zem vysílá svůj výrok, rychle běží jeho slovo. Dává sněh jak vlnu, syje jíní jako popel. Rozhazuje kroupy jako sousta chleba, kdo odolá jeho mrazu? Sešle slovo své a taje, káže vát větru a plynou vody. Oznamoval své slovo Jákobovi, nařízení svá a soudy Izraeli. (Žalm 147,15-19)

Píseň: 442 *Pane, dnešek je den chvály*

Modlitba:

Pane Bože,

v neděli, dnes, je ten den. Zvláštní, tebou oddělený, vyhrazený k tomu, aby byl jiný. Děkujeme za to. Za možnost poodstoupit trochu bokem od všedních starostí, myšlenek, práce. Prosíme, zklidni nás, soustřeď - pomoz mířit ke středu, k tobě, k Bohu počátku i budoucnosti. Dej nám pocítit naději, poodhal smysl bytí.

Přicházíš do našeho středu, věříme. Nabízíš osvobození od zlého. Když se ho nebudeme chtít držet. Zveme tě. K nám, každý k sobě. Přijď. Buď u nás trochu doma.

I když - myslíme na to, jaké to naše "doma", naše "uvnitř" je. Myslíme na to, co jsme nedodělali, od čeho utekli, komu ublížili, kde sešli z dobré cesty.... Odpusť viny, prosíme. Prosvětli tmou.

Povzbuzuj k dobru. Uzdravuj z nemoci.

Buď i zde s námi. Tento čas dnes v kostele - ať jsou to požehnané služby Boží. Setkání nás lidí a tebe, Pane Bože. Děkujeme, amen.

Čtení: Gn 1,1-13

Píseň: Svítá 327 *Temnou, divnou mlhou*

Text: Lk 4,31-44

Kázání:

Žasli nad jeho učením, poněvadž jeho slovo mělo moc. (4,32)

V Nazaretu Ježíš mluvil v synagoze o tom, kdo je, a Izajášovo proroctví o příchodu mesiáše se odvážil vztáhnout na sebe. Nazaretští to nesnesli a Ježíše vyhnali. Nechtěli slyšet jeho slovo. Bylo pro ně absurdní, že by syn tesaře Josefa a jeho obyčejné ženy Marie, mohl být někým zvláštním. (to bylo minulou nedělí)

Nyní jsme v Kafarnaum. Stejně jako jinde, přichází Ježíš v sobotu do synagogy, bere do ruky bibli, čte, vykládá. A nad jeho učením žasnou, protože to slovo má moc. Jak se to stane, že si uvědomíme "moc slova"?

Stále jsme ještě na začátku Lukášova evangelia. Příběh se teprve otevírá. Stručně od začátku: Ježíš se narodil, jako dvanáctiletý byl v chrámě (už tam se divili jeho slovům), nechal se pokřtít od Jana Křtitele (při tom se ozval hlas, slovo z nebe), v Nazaretu pronesl své první kázání, dalo by se říct, vyhlásil program: Boží království je blízko a souvisí to se mnou. Z Nazareta přijde do Kafarnaum a v synagoze (opět) zní jeho mocné slovo.

V synagoze je člověk posedlý zlým duchem. (Řecky: Má ducha nečistého démona.) Tento duch (ale ústy posedlého člověka) se brání Ježíši. Co je to zlý duch? Co je to démon? Co je to posedlost? Nějaká zlá síla, která člověka ovládá nebo se o to snaží. Působí, vede ke zlému. Uzemňuje. Vede od Boha nebo přímo proti němu. Je to síla, která se snaží člověka oddělit od dobra, od Boha, zabránit modlitbě. Zavřít člověka do kobky, kam nepronikne světlo. (Snažím se různými obrazy popsat něco těžko popsatelného.) Nevím, jak moc se člověk sám může zlému duchu bránit. Může za to, že se nechal posednout? Dá se tomu rozumět tak, že v sobě udělal tomu zlému místo? Může proti tomu člověk sám něco dělat? Mnoho otázek, na které nemáme jednoznačné (nebo žádné) odpovědi.

Démon, zlý duch, duch nečistý (synonyma) chtějí člověka oddělit od Boha, proto - logicky - se zlí duchové brání, když se blíží Ježíš. Ať už si "za to člověk může sám" (že nechal místo ďáblu), nebo se ubránit nebylo (není) v lidských silách, Ježíšovo slovo je mocnější než ten zlý. Na poušti

Ježíš tomu zlému, který ho pokoušel, odolal. "Umlkni a vyjdi z něj!", rozkáže teď v synagoze Ježíš. A ten zlý naposledy s člověkem smýkne a nechá ho být.

Chceme slyšet Boží slovo? Chceme se mu otevřít, nastavit? Jsme ochotni se Božím slovem nechat taky třeba vykolet, vést k vybočení z bezpečných stereotypů? Jsme ochotni se nechat Božím slovem měnit? Ježíšovi posluchači v nazaretské synagoze nechtěli. Co on nám tu bude vykládat...

Jaké to bylo pro ty lidi kolem onoho posedlého, když ho Ježíš uzdravil? Divili se, žasli. Co je to za divné slovo, které má takovou moc? Napadá mě: Zůstali jen diváky? Nebo se jich to dotklo? Připouštějí si, že i oni jsou také v moci nějakého zla, nebo mnohem mírněji řečeno: že i oni jsou náchylní k tomu, aby je ovládlo zlo? A my - když prosíme v modlitbě Páně "zbav nás od zlého", myslíme to jako prosbu, aby Pán Bůh vyháněl i to zlo, které je zalezlé v nás "vevnitř"?

Ze synagogy jde Ježíš do domu Šimonova. Jeho tchyně je nemocná, leží s vysokou horečkou. Přišel sem Ježíš právě proto, že je tady nemocná žena? I do našich domů přichází, když jsme nemocní. Věříme, prosíme o to. Prosíme za nemocné. Podobně jako nečistému duchu, i horečce Ježíš pohrozí. Vynadá jí. Nebudeš mít moc nad člověkem, horečko. Šimonova tchyně je najednou zdravá, vstane a začne návštěvu obsluhovat. Uzdravený člověk vstává, je aktivní, pomáhá. Je uschopněn dělat něco smysluplného. I to je uzdravení, když jsem najednou užitečný, jsem "k něčemu" (poté co jsem se cítil "k ničemu"). Objevení smyslu (nebo vůbec možnosti) života je docela velké uzdravení.

To výše uvedené se odehrálo v sobotu. Večer, když zajde slunce, to se teprve přihnou davy s nemocnými!

Když slunce zapadlo, všichni k němu přiváděli své nemocné, kteří trpěli rozličnými neduhy; on vzkládal ruce na každého z nich a uzdravoval je. 41 Z mnohých vycházeli i démoni a křičeli: "Ty jsi Boží Syn!" Hrozil jim a nedovoloval jim mluvit, protože věděli, že je Mesiáš. (4,40-41)

Ježíš na nemocné vzkládá ruce a uzdravuje je. Všechny, každého. A demony, nečisté duchy vyhání.

Možná i nás až udivuje jakási snadnost Ježíšova uzdravování. Slovem, možná důrazně řečeným (pohrozí) a dotykem. Žádné magické úkony, praktiky, které lidé znali od šamanů či léčitelů. Ježíš mluví a jeho slovo má moc.

Uzdravení. Jak to s ním je? Uzdravoval Ježíš zázračně? Jistě ano. Uzdravoval všechny? Zrovna tady u Lukáše čteme, že na každého, koho k němu přivedli, vzkládal ruce a uzdravil ho. Jak je to dnes? S námi, našimi nemocemi, našimi nemocnými, na které myslíme a o které se staráme a strachujeme? Za které se modlíme. Uzdravíš je, Pane Bože?

Já fakt nevím a tak moc bych vědět chtěla. Věřím: že modlitba má smysl, že ji Bůh slyší, že mu nejsme jedno. Věřím, že se děje na modlitbu odpověď. Akorát - proč tou odpovědí, Pane Bože, není to uzdravení, jak si tak moc přejeme?!

Boží slovo. "I řekl Bůh..." jsme četli ze začátku Bible. Kniha komentářů k této biblické knize (Genesis) z pera starozákonníka Martina Prudkého má název: *Když na počátku Bůh řekl do tmy...* Líbí se mi ten název. Na počátku byla tma. Nic. Prázdnota. Až když Bůh začal do té tmy mluvit. Něco se objevilo, bylo stvořeno. Bylo vyvoláno Božím slovem z ničeho. Bůh začal vyprávět. Žalm 147 to poeticky vyjadřuje: *(Hospodin) Na zem vysílá svůj výrok, rychle běží jeho slovo...* Jako by se slovo rozběhlo po zemi. (Jako byste vysypali na zem pytel skleněných kuliček a ty se rozkutálí úplně všude.) Všude. Rychle. Slovo nezůstane někde zavřené. Zní. Má moc. Běží rychle - k nemocným, posedlým, zoufalým. K upracovaným, znuřeným, skleslým. Bůh mluví do naší tmy.

Tenkrát - Ježíš nezůstal jen v Kafarnaum. I když ho o to prosili. Odchází jinam. "I jinde musím zvěstovat Boží království." I pro nás tady je ta zvěst.

Pane Bože, promlouvej do našich nemocí a temnot.

Píseň: 419 *Mocný Bože*

Ohlášky, sbírka

Píseň: 250 *Z milosti tak hojné*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: Hospodin je Bůh, on nás učinil. Jsme jeho lid, ovce, které pase. (Žalm 100,3)

Požehnání: A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,7)

Píseň: 452 *Za dar Slova, Bože milý*